Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον. — Τιμὴ φύλλου δρχ. 500

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρχ. 15000, ἑξάμηνη δρχ. 8000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 1:10 Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 8. Ἑξάμηνη ἀναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀπροσώπως: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου, ἀριθ. 28 — Ἀθήνας. Τηλέφ. 55.536

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

Παλαιοὶ Τόμοι, ἄρτιοι, τιμῶνται δρ. 10000 ἕδετος καὶ 15000 χρυσόδ.—Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλλον ἀποκτᾶ προνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων ψευδώνυμον δι' ἓν ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 1000

Περίοδος Γ'. — Τόμος 2ος *Ἀθῆναι, 13 καὶ 20 Ἀπριλίου 1946* *Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 15—16*

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἐδῶ καὶ κεῖ ἔβλεπες τρύπες ποὺ χρησιμεύανε γιὰ κατασκοπεία, καὶ ἦταν σκεπασμένες, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, μὲ τὶς σκαλιστὲς κορνίζες ποὺ κρεμόντουσαν στοὺς τοίχους. Κυττάζοντας μέσα ἀπὸ μιὰ τρύπα, ὁ Ντὶκ εἶδε τὸ λιθόστρωτο τῆς ἐκκλησίας, τὴν ἅγια Τράπεζα, μὲ τὰ ἀναμμένα κεριά, καὶ στὰ σκαλοπάτια της μπροστά, γονατισμένα τὸ Σὲρ Ὄλιβερ, νὰ προσεύχεται μὲ ὑψωμένα τὰ χέρια.

Πιὸ πέρα, κατεβήκανε ἀκόμα λίγα σκαλοπάτια. Ὁ διάδρομος ὅλο καὶ στένευε. Ὁ τοῖχος ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἤτανε ὡς τὴ μέση ἀπὸ ξύλο, καὶ οἱ δυὸ νέοι ἄκουγαν τὶς φωνὲς ἀνθρώπων ποὺ μιλοῦσαν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, κι' ἔβλεπαν τὸ φῶς νὰ περνᾶ ἀνάμεσα στὶς χαραμάδες τοῦ ξύλινου τοίχου. Βρίσκοντας μιὰ στρογγυλὴ τρύπα στὸ μέγεθος τοῦ ματιοῦ, ὁ Ντὶκ κύτταξε ἀπὸ κεῖ καὶ εἶδε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ χώλλ. Πέντε-ἕξη ἄνθρωποι καθισμένοι σὲ σκαμνιὰ ὁλόγυρα στὸ τραπέζι, πίνανε καὶ τρώγανε μὲ μεγάλη ὄρεξη. Θᾶταν οἱ καινούργιοι ποὺ φτάσανε ἀπὸ τὴ καταστρεπτικὴ μάχη τοῦ Ρίσιγχαμ.

— Ἐδῶ θὰ πιαστοῦμε, εἶπε ὁ Ντὶκ. Ἄς πᾶμε πάλι πρὸς τὰ πίσω.

—Μά, εἶπε ἡ Ἰωάννα, Ἴσως ὁ διάδρομος νὰ προχωρῇ ἀκόμα.

Ὅμως λίγες γυάρδες πιὸ πέρα, ὁ διάδρομος τελείωνε σὲ μιὰ μικρὴ σκάλα. Ὁ Ντὶκ καὶ ἡ Ἰωάννα κατάλαβαν, πὼς ὅσο οἱ στρατιῶτες θὰ μένανε στὸ χώλλ, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεφύγουνε οἱ δυό τους, χωρὶς νὰ τοὺς δοῦν.

Ξαναγυρίσανε πίσω καὶ πήρανε τὸν ἀντίθετο διάδρομο αὐτὴ τὴ φορά. Ἦταν τόσο στενὸς ποὺ δὲ θὰ χωροῦσε ἕνα μεγαλόσωμο ἄντρα. Προχωρούσανε πολὺ δύσκολα καὶ ἐπικίνδυνα, γιατὶ πότε εἶχαν ν' ἀνεβοῦν ἕνα σκαλί, καὶ πότε νὰ κατέβουν, κι' ὅλα αὐτὰ ἀνώμαλα καὶ κουραστικά. Ὁ Ντὶκ στὸ τέλος τἄχασε καὶ δὲν ἤξερε ποῦ βρισκότανε.

Ὅσο προχωρούσανε, ὁ διάδρομος χαμήλωνε καὶ στένευε. Οἱ τοῖχοι ἤτανε ὑγροὶ καὶ γλυστεροί, στὴν ἀφή, καὶ μπροστά τους, μακρυά, ἀκουγόντανε πηδήματα, καὶ στριγγιὲς ποντικῶν.

—Θᾶμαστε στὶς φυλακές, εἶπε ὁ Ντὶκ.

—Οὔτε ἀπὸ δῶ μποροῦμε νὰ βγοῦμε, εἶπε ἡ Ἰωάννα.

—Κι' ὅμως πρέπει νὰ ὑπάρχε ἔξοδος σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Πραγματικὰ εἶχανε φτάσει τώρα σὲ μιὰ γωνιὰ μυτερὴ τοῦ διαδρόμου ποὺ τέλειωνε σὲ μιὰ μικρὴ σκαλίτσα. Πάνω ἀπ' αὐτὴν ἦταν μιὰ μεγάλη πέτρα σὰν καταπακτή. Ὁ Ντὶκ καὶ ἡ Ἰωάννα ἄρχισαν νὰ τὴ σπρώχνουν μὲ τὶς πλάτες τους βάζοντας ὅλη τους τὴ δύναμη. Ἡ πέτρα δὲ σάλευε.

—Κάποιος τὴν κρατάει γερά, εἶπε ἡ Ἰωάννα.

—Μπᾶ, εἶπε ὁ Ντὶκ, καὶ δέκα νὰ τὴν κρατοῦσανε πάλι θὰ κουνιόταν λίγο, ἐνῶ αὐτὴ ἡ πέτρα εἶναι ἀκίνητη σὰ βράχος σωστός. Κάποιο βάρος θὰ εἶναι ἀπὸ πάνω της. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, καλέ μου Τζάκ, ἐδῶ εἴμαστε φυλακισμένοι σὰ νὰ μᾶς δέσανε τὰ πόδια μὲ ἀλυσίδες. Κάθισε τώρα χάμω, κι' ἄς μιλήσουμε. Σὲ λίγο ξεκινᾶμε πάλι. Ποιὸς ξέρει; Μπορεῖ νἄχουμε τύχη! Ὅμως τὸ φτωχό μου μυαλὸ μοῦ λέει πὼς εἴμαστε χαμένοι.

—Ντὶκ, φώναξε ἡ Ἰωάννα, ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποὺ πρωτοφάνηκα μπροστά σου! Γιατὶ σὰν ἄτυχο καὶ ἀχάριστο κορίτσι σοῦφερα τόση γκίνια, καὶ τέτοια δυστυχία.

—Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; ἀπάντησε ὁ Ντὶκ. Ἦτανε γραφτό. Κι' ὅτι εἶναι γραφτὸ θὰ γίνῃ, καὶ νὰ θέλεις καὶ νὰ μὴ θέλεις, αὐτὸ γίνεται. Μὰ πές μου ποιὰ εἶσαι, καὶ πῶς βρέθηκες στὰ χέρια τοῦ Σὲρ Ντάνιελ. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς, παρὰ νὰ καταριέσαι τὸν ἑαυτό σου, γιὰ λογαριασμό μου, ἢ γιὰ δικό σου.

—Εἶμαι ὀρφανὴ σὰν καὶ σένα, ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, εἶπε ἡ Ἰωάννα. Καὶ γιὰ κακή μου τύχη,

Ντίκ, ὅπως καὶ γιὰ δική σου, εἶμαι μιὰ πλούσια νύφη. Ὁ Λόρδος Φόξχαμ ἦταν ὁ κηδεμόνας μου. Ὁ Σὲρ Ντάνιελ τότε πῆρε ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ τὸ δικαίωμα νὰ κανονίση ἐκεῖνος τὸ γάμο μου. Τὸ δικαίωμα αὐτὸ τὸ ἀκριβοπλήρωσε. Κι' ἐγὼ ἤμουνα ἕνα μωρὸ ἀκόμα, ὅταν δυὸ μεγάλοι καὶ πλούσιοι ἄρχοντες, μάλλωναν ποιός θὰ μὲ παντρέψη! Ἐμένα ποὺ ἤμουνα ἀκόμα στὴν παραμάνα! Τὴ μιὰ φορὰ μ' ἀγόραζε ὁ Σὲρ Ντάνιελ, τὴν ἄλλη ὁ Φόξχαμ, καὶ ὡς σήμερα ἀκόμα μαλλώνουνε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Καὶ τώρα πιὰ μὲ εἶχαν ἕτοιμη νὰ μὲ παντρέψουν, ἢ νὰ μὲ πουλήσουνε ἂν σ' ἀρέσει καλλίτερα. 500 λίρες θἄπερνε ὁ λόρδος Φόξχαμ μὲ τὸ γάμο μου. Τὸ γαμπρὸ τὸν λέγανε Χάμλεϊ καὶ εἶχανε ὁρίσει τοὺς ἀρραβῶνες γιὰ αὔριο, Ντίκ. Ἂν δὲ βρισκότανε στὴ μέση ὁ Σὲρ Ντάνιελ, θἄμουνα κι' ὅλας παντρεμένη, καὶ δὲ θὰ σὲ γνώριζα ποτὲ Ντίκ, ἀγαπημένε μου Ντίκ!...

Ἐπῆρε τὸ χέρι του, καὶ τὸ φίλησε μὲ ἐξαιρετικὴ χάρη.

Ὁ Ντίκ τράβηξε τὸ χέρι της, καὶ τὸ φίλησε κι' αὐτός.

—...Λοιπόν, ἐξακολούθησε ἡ Ἰωάννα, ὁ Σὲρ Ντάνιελ μὲ πῆρε μὲ τὸ ζόρι, μ' ἔντυσε ἀγορίστικα, πρᾶγμα ποὺ εἶναι θανάσιμο ἁμάρτημα γιὰ μιὰ γυναῖκα, καὶ δὲ μοῦδωσε κανένα ὅπλο. Μὲ πῆρε μαζύ του στὸ Κέτλεϊ, ὅπως εἶδες, καὶ μοῦπε πὼς πρέπει νὰ σὲ παντρευτῶ. Μά, ἐγώ, μέσα μου, εἶχα πάρη τὴν ἀπάφαση νὰ παντρευτῶ τὸν Χάμλεϊ, γιὰ πεῖσμα τοῦ Σὲρ Ντάνιελ.

—Ἀ!, φώναξε ὁ Ντίκ, τὸν ἀγαποῦσες λοιπὸν αὐτὸν τὸν Χάμλεϊ;

—Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα, δὲν τὸν ἀγαποῦσα, μὰ μισοῦσα τὸ Σὲρ Ντάνιελ. Καὶ τότε Ντίκ, μὲ βοηθήσες, κι' ἤσουνα τόσο καλὸς μαζύ μου, καὶ φάνηκες τόσο γενναῖος, ποὺ σοῦδωσα τὴν καρδιά μου χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Καὶ τώρα, ἂν γλυτώσουμε, θὰ σὲ παντρευτῶ μὲ ὅλη μου τὴν καλὴ διάθεση. Ἂν ὅμως δὲν τὸ θελήση ἡ Μοῖρα μας, ξέρε το, πὼς θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα. Ὅσο ἡ καρδιά μου θὰ χτυπᾶ, θὰ σοῦ μείνω πιστή.

—Κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Ντίκ, ποὺ ποτὲ δὲν ἔδινα δεκάρα γιὰ τὶς γυναῖκες, ἐνδιαφέρθηκα γιὰ σένα στὴν ἀρχὴ ποὺ νόμιζα πὼς ἤσουνα ἀγόρι. Σὲ λυπόμουνα, δὲ ξέρω γιατί. Ὅταν θέλησα νὰ σὲ δείρω, δὲ μπόρεσα νὰ τὸ κάνω. Μὰ ὅταν μοῦ ὁμολόγησες πὼς ἤσουν κορίτσι Τζὰκ (γιατὶ ἀκόμα σὲ λέω Τζὰκ) κατάλαβα πὼς ἤσουν ἡ γυναῖκα ποὺ μοῦ χρειαζότανε. Προσοχή, εἶπε σταματῶντας ἀπότομα — κάποιος ἔρχεται.

Πραγματικά, ἕνα βαρὺ βῆμα ἀκούστηκε τώρα στὸ διάδρομο, καὶ τὰ ποντίκια χαθήκανε, φοβισμένα.

Ὁ Ντίκ ἐξέτασε τὴ θέση ποὺ βρισκότανε. Ἡ νότια γωνιὰ τοῦ φάνηκε καλλίτερη. Μποροῦσε ἀπὸ κεῖ νὰ σημαδεύη προφυλαγμένος πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο. Ὅμως ἦταν φανερὸ πὼς ἡ λάμπα τὸν φώτιζε πολύ, καὶ γι' αὐτὸ τρέχοντας λίγο πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὴν ἀκούμπησε χάμω στὴ μέση τοῦ διαδρόμου, καὶ ξαναγύρισε στὴ θέση του.

Ξαφνικὰ στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου πρόβαλλε ὁ Μπέννετ Χάτζ.

Φαινότανε νἄτανε μόνος του. Κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕναν ἀγαμμένο δαυλό, ποὺ τὸν ἔκανε καλὸ στόχο.

—Στάσου, Μπέννετ, φώναξε ὁ Ντίκ. Ἕνα βῆμα ἀκόμα, καὶ εἶσαι νεκρός.

—Ὥστε, ἐδῶ εἶσαι; εἶπε ὁ Χάτζ, ψάχνοντας στὸ σκοτάδι. Δὲ σὲ βλέπω. Ἀ! ἔκανες πολὺ σοφά, Ντίκ, ἔβαλες τὴ λάμπα μπροστά σου. Ἀλήθεια, ἂν κινδυνεύω νὰ σκοτώθω ἀπὸ τὸν ἴδιο μου τὸ μαθητή· ὅμως χαίρομαι ποὺ ὠφελήθηκες ἀπὸ τὰ μαθήματά μου. Καὶ τώρα, πές μου, τί ζητᾶς ἐδῶ; Γιατὶ θέλεις νὰ σκοτώσης ἕνα παληό σου φίλο; Καὶ ἡ χαριτωμένη κοπέλλα, εἶναι κι' αὐτὴ ἐδῶ μαζύ σου;

—Ἄκου, Μπέννετ. Ἂς τὶς ἐρωτήσεις. Ἐγὼ πρέπει νὰ ρωτάω, καὶ σὺ νὰ ἀπαντᾶς, εἶπε ὁ Ντίκ. Γιατὶ νὰ κινδυνεύη ἔτσι ἡ ζωή μου; Γιατὶ νἄρχωνται ἄνθρωποι νὰ μὲ σκοτώσουν τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶμαι; Γιατὶ νἄμαι ἔτσι κυνηγημένος μὲς στὸν πύργο τοῦ προστάτη μου; Γιατὶ νἄχω ἐχτροὺς μου τοὺς φίλους, ποὺ ἔζησα μαζύ τους, ποὺ ποτὲ δὲν ἔβλαψα;

—Ντίκ, Ντίκ, εἶπε ὁ Μπέννετ, τί σοῦλεγα πάντα; Εἶσαι τὸ πιὸ γενναῖο καὶ τὸ πιὸ ἄκακο παιδὶ ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο.

—Καλά, ἀπάντησε ὁ Ντίκ, βλέπω πὼς τὰ ξέρεις ὅλα καὶ θὰ ξέρεις βέβαια πὼς εἶμαι καταδικασμένος. Θὰ μείνω ἐδῶ. Κι' ἂς ἔρθη ὁ Σὲρ Ντάνιελ νὰ μὲ σκοτώση, ἂν μπορεῖ.

Ὁ Χάτζ σώπασε γιὰ λίγο.

—Ἄκουσε, ξανάπε ὁ Μπέννετ, ξαναγυρίζω κοντὰ στὸ Σὲρ Ντάνιελ, νὰ τοῦ πῶ πῶς, σὲ βρῆκα, καὶ πού. Γιατὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, γι' αὐτὸ μ' ἔστειλε. Ἐσύ, ὅμως, ἂν δὲν εἶσαι τρελλός, τὸ καλλίτερο ποῦχεις νὰ κάνης, εἶναι νὰ φύγης ἀπὸ δῶ, πρὶν ξαναγυρίσω.

—Νὰ φύγω, εἶπε ὁ Ντίκ. Θἄχα φύγη κι' ὅλας ἂν ἤξερα τὸ πῶς. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ κουνήσω τὴν πέτρα τῆς καταπαχτῆς.

—Βάλ' τὸ χέρι σου στὴ γωνιὰ τῆς πέτρας, καὶ κάτι θὰ βρῆς ἐκεῖ, εἶπε ὁ Μπέννετ. Τὸ σκοινὶ τοῦ Θρόου Μόρντον εἶναι ἀκόμα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο. Ἔχε γειά, Ντίκ!

Καὶ ὁ Χάτζ γυρίζοντας τὶς πλάτες του, ξαναχάθηκε στὸ στενὸ καὶ σκοτεινὸ διάδρομο.

Ὁ Ντίκ ἔτρεξε ἀμέσως, πῆρε τὴ λάμπα του, κι' ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Μπέννετ Χάτζ.

Στὴ γωνιὰ τῆς καταπαχτῆς ἦταν ἕνα μικρὸ βαθούλωμα στὸν τοῖχο. Σπρώχνοντάς το μὲ τὸ χέρι του, ὁ Ντίκ, βρῆκε μιὰ σιδερένια ἀμπάρα καὶ τὴν τράβηξε μὲ δύναμη πρὸς στὰ ἔξω. Ἀκούστηκε ἕνας κρότος, κι' ὁ πέτρινος ὄγκος ξαφνικὰ ὑποχώρησε. Ὁ δρόμος ἦταν ἐλεύτερος. Λίγη δύναμη ἀκόμα, καὶ ἡ πέτρα μετατοπίσθηκε ὁλότελα. Βρέθηκαν σ' ἕνα θολωτὸ δωμάτιο, ποὺ ἔβλεπε στὴν αὐλή, ὅπου δυὸ στρατιῶτες μὲ γυμνὰ μπράτσα καθαρίζανε τὰ ἄλογα τῶν νεοφερμένων. Δυὸ τρεῖς ἀναμμένοι δαυλοί, ὁ καθένας μπηγμένος σ' ἕνα σιδερένιο κρίκο πάνω στὸν τοῖχο, ἔρριχναν τὸ τρεμουλιαστὸ φῶς τους πάνω στοὺς στρατιῶτες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'

ΠΩΣ Ο ΝΤΙΚ ΑΛΛΑΞΕ ΣΧΕΔΙΑ

Ὁ Ντίκ σβύνοντας τὴ λάμπα γιὰ νὰ μὴ φέγγη ἀνέβηκε μέσα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο. Ἕνα σκοινὶ ἤτανε δεμένο γερὰ στὰ κάγγελα ἑνὸς παληοῦ σιδερένιου κρεββατιοῦ. Δὲν τῶχαν λύση. Κι' ὁ Ντίκ πιάνοντας τὴν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ ἄρχισε νὰ τὸ ρίχνη ἀπὸ τὸ παράθυρο σιγὰ-σιγὰ καὶ προσεχτικὰ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ἡ Ἰωάννα στεκότανε δίπλα του. Μὰ βλέποντας τὸ σκοινὶ νὰ κατεβαίνη τόσο χαμηλά, καὶ τὸ Ντίκ νὰ ἐξακολουθῆ νὰ τὸ κατεβάζη ἀκόμα, ἕνας μεγάλος φόβος τὴν ἔκανε νὰ δειλιάση.

—Ντίκ, εἶπε, εἶναι τόσο βαθειά; Δὲ μπορῶ νὰ δοκιμάσω νὰ κατέβω. Θὰ πέσω χωρὶς ἄλλο, καλέ μου Ντίκ!

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΠΤΥΧΑ (Σειρὰ Δ')

— 6 —

Τὸ γαϊδουράκι τὸ σταχτὺ
ποὺ στὸ χωριὸ μας πάντ' ἀντάμα
παίρναμε τὸ στρατί-στρατί
μὲς στὴ βροχὴ καὶ μὲς στὸ κάμμα,

Τὸ γαϊδουράκι τὸ φτωχὸ
ποῦχει ἀπ' τὰ χρόνια του βαρύνει,
μέρα τὴ μέρα μονσχὸ
τώρα στ' ἀχούρι σιγοβύνει....

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΣΧΑ ΧΩΡΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Γράφω σήμερα σκεπασμένος. Αὐτὰ τὰ σταχτιὰ σύννεφα, τὰ πυκνά, δὲν ξέρεις ἂν θὰ ρίξουν δροχή, χιόνι, χαλάζι, ἢ ἂν θὰ φύγουν... ἄπρακτα, γιὰ νὰ φανῆ ὁ ἀόρατος ἥλιος. Ὡστόσο τὸ κρύο εἶναι τσουχτερό. Ὅσοι βγῆκαν χωρὶς παλτό, ὅσοι ἔβαλαν ἀπὸ τώρα τὰ ἀνοιξιάτικα, τὸ μετάνοιωσαν. Ἄνοιξη εἶναι ἢ χειμώνας; Καὶ τὸ Πάσχα πλησιάζει. Δυὸ τρεῖς ἡμέρες ἀκόμα, κι' ὁ Χριστὸς ἀνασταίνεται. Φέτος λοιπὸν θὰ γιορτάσουμε τὴν Ἀνάστασή του τουρτουρίζοντας, ὅπως, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, τὴ Γέννηση; Ἀσυνείθιστο στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν Ἑλλάδα. Κι' οἱ ἄνθρωποι κοιτάζουν τὸν οὐρανὸ μὲ ἀπορία, μὲ δυσφορία, μὲ μελαγχολία...

—Δὲν βαρυέσαι! παρηγοριοῦνται μονάχοι τους ἢ τοὺς παρηγορῆ ὁ γείτονας. Ἀπρίλης εἶναι, Ἄνοιξη. Τὰ σύννεφα θὰ φύγουν κι' αὔριο θὰ ξημερώση μιὰ λαμπρή, ἡλιόλουστη μέρα. Θὰ κάνη μάλιστα καὶ ζέστη. Καὶ μεθαύριο θὰ πᾶμε στὴν Ἀνάσταση, μεσάνυχτα, χωρὶς ἐπανωφόρι. Δὲ βαρυέσαι!

Κι' ἄξαφνα, κάποιος λέει:

—Ναί, τὰ χελιδόνια ὅμως δὲν ἤρθαν ἀκόμα...

—Πῶς; δὲν ἤρθαν τὰ χελιδόνια;.. Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα παρατηρήσει...

—Παρατήρησε τώρα... Βλέπεις πουθενὰ κανένα χελιδόνι;...

—Ὄχι, πουθενά... Ἀλλὰ τί σημαίνει;

—Σημαίνει ἁπλούστατα πὼς δὲν ἤρθε ἀκόμη ἡ ἄνοιξη. Ἂς λέη τὸ Ἡμερολόγιο τὰ χελιδόνια ξέρουν καλύτερα. Καὶ γιὰ νὰ μὴ φανοῦν ἀκόμα, πρέπει νὰ συμπεραίνουμε πὼς ὁ χειμώνας ἐξακολουθεῖ.

—Κι' αὐτὸ ποῦ τὸ ξέρουν τὰ χελιδόνια; Ποιός τοὺς τὸ εἶπε;

—Τὸ ἔνστικτό τους! Τὰ ζῶα ἔχουν ἰδιότητες ποὺ δὲν τὶς ἔχουν οἱ ἄνθρωποι. Ποιός ἀπὸ μᾶς μπορεῖ νὰ ξέρη ἂν τὸ σημερινὸ κρύο εἶναι τὸ τελευταῖο, ἢ ἂν θὰ βασταξη ἀκόμα πολύ; Τὰ χελιδόνια ὅμως τὸ ξέρουν. Δὲν τὰ ξεγέλασαν οὔτε οἱ πιὸ ζεστὲς ἡμέρες τοῦ Μάρτη, γιὰ νὰ κάμουν τὸ ταξίδι τους, ὅπως μᾶς ξεγέλασαν ἐμᾶς καὶ βάλαμε πρὸ τῆς ὥρας τὰ καλοκαιρινά μας...

—Ὥστε θὰ κάνουμε φέτος Πάσχα χωρὶς χελιδόνια;

—Ἔτσι φαίνεται. Ἐκτὸς ἂν φύγουν ἀπόψε αὐτὰ τὰ σύννεφα, ἂν ὁ καιρὸς καλυτερέψη, κι' ἂν τὰ χελιδόνια, αὔριο, μεθαύριο, ἀποφασίσουν πιὰ νὰ ξεκινήσουν. Τὸ Πάσχα θὰ εἶν' ἐδῶ. Θὰ τὰ βλέπουμε νὰ πετοῦν χαρούμενα καὶ θὰ τἀκοῦμε νὰ κελαϊδοῦν γλυκά. Γιατὶ δὲν κάνουν περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἡμερόνυχτο γιὰ νἄρθουν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι οὔτε βέβαιο, οὔτε πολὺ πιθανό...

Κι' οἱ ἄνθρωποι κοιτάζουν τὸν συννεφιασμένο οὐρανὸ καὶ τοὺς πιάνει πάλι ἡ δυσφορία, ἡ μελαγχολία.

Πάσχα χωρὶς χελιδόνια. Ἐ, βέβαια, παράξενο, ἀσυνείθιστο, δυσάρεστο... ὄχι ὅμως καὶ δυστύχημα! Χωρὶς χελιδόνια... ἀμ' ἄλλες χρονιὲς ποὺ τὸ γιορτάσαμε χωρὶς κόκκινα αὐγά, χωρὶς ἀρνί, χωρὶς τσουρέκι, μέσα στὸν τρόμο, τὸ σκοτάδι καὶ τὴν πίκρα τῆς σκλαβιᾶς; Τώρα ἔχουμε ἀπ' ὅλα. Καὶ, τὸ κυριώτερο, εἴμαστ' ἐλεύθεροι. Ὅσο γιὰ τὰ χελιδόνια, εἴτε τὴ λαμπρὴ εἴτε ξώλαμπρα, θἀρθοῦν κι' αὐτά, μὴν ἀνησυχεῖτε. Ὅταν τὸ ἔνστικτό τους θὰ τοὺς πῆ πὼς ἔχουμε πιὰ καλοκαίρι θὰ ξεκινήσουν καί, σ' ἕνα ἡμερόνυχτο, θἄναι ἐδῶ... Μὲ ὑγεία λοιπὸν καὶ χαρὰ τὸ Ἅγιο Πάσχα. Χριστὸς Ἀνέστη, καὶ τοῦ χρόνου.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ς'.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, τὸ καλομαθημένο σκυλὶ κουβαλήθηκε σ' ἕνα ὑπόγειο ἐκείνου τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου δέθηκε μὲ γερὴ ἁλυσίδα. Δὲν εἶχε παρὰ μόνο ἕνα παραθυράκι, ἐκεῖ ψηλά, γιὰ νὰ παίρνη ἀέρα, καὶ μιὰ ψάθα, στρωμένη στὶς πλάκες, γιὰ νὰ ξαπλώνεται. Οὔτε μαξιλάρια, οὔτε χαλιά, οὔτε σκεπάσματα. Αὐτὰ εἶχαν μείνει ἀπάνω, στὴν πρώτη του

κάμαρα. Κι' ὅσο γιὰ φαΐ, πέρασαν τρεῖς ἡμέρες χωρὶς νὰ τοῦ δώσουν οὔτε ξερὸ ψωμί! Μόνο νερὸ τοῦ εἶχαν βάλει σὲ μιὰ γαβάθα, γιὰ νὰ μὴ λυσσάξη.

Ὁ πάτερ-Ἀνθέμιος εἶπε στοὺς ὑπηρέτες τοῦ Μουσταφᾶ νὰ μὴν ξαναφέρουν φαγητὰ γιὰ τὸν Χραπ-Χραπ, γιατὶ στὸ ἑξῆς θὰ τὸν ἔτρεφε αὐτός, ὁ δάσκαλός του, ὅπως ἤξερε κι' ὅπως ἔπρεπε. Κι' ὁ πασὰς μποροῦσε νὰ εἶναι ἥσυχος· πρὶν περάσουν οἱ τρεῖς μῆνες, θὰ εἶχε πάλι τὸ σκύλο κοντά του, ἀλλὰ γραμματισμένο, σοφό, «ξεφτέρι», ὅπως τὸν ἤθελε. Ὁ κουτο-Μουσταφᾶς τὰ πίστεψε ὅλ' αὐτὰ καὶ περίμενε. Μόνο πὼς θὰ τόλμοῦσε κανένας νὰ κακομεταχειρισθῆ τὸν ἀγαπημένο σκύλο τοῦ πασᾶ δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ φανταστῆ..

Τὴν τετάρτη ἡμέρα, ὁ πάτερ-Ἀνθέμιος παρουσιάσθηκε στὸ παραθυράκι τοῦ ὑπογείου. Ὁ καταπεινασμένος Χραπ-Χραπ πετάχθηκε νὰ τὸν φᾶῃ. Ἡ ἁλυσίδα του ὅμως δὲν ἔφτανε τόσο ψηλά, κι' ἀναγκάσθηκε

νὰ ξαναπέσῃ γρυλλίζοντας ἄγρια ἀπὸ θυμό. Τότε ὁ «δάσκαλός» του τοῦ πέταξε κάτι καὶ τοῦ εἶπε :

—Πῶς κάνεις ἔτσι ; Ἐγώ, νά, σοῦφερα νὰ φᾶς. Φάε !

Ἦταν ἕνα χοντρὸ βιβλίο... Τὸ ἴδιο βέβαια δὲν τρωγόταν, μέσα του ὅμως θἄχε κάτι φαγώσιμο. Κι' ὁ Χρὰπ-Χρὰπ τὸ ἄρπαξε κι' ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζει, μὲ τὰ πόδια του καὶ μὲ τὴ μούρη του, μουρμουρίζοντας ἀπὸ ἀνυπομονησία : μμμ !... μμμ !... γρρ !...

Καὶ νά, ἀνάμεσα σὲ δυὸ φύλλα τοῦ χοντροῦ βιβλίου, ἀνακάλυψε μιὰ λεπτὴ φέτα ἀπὸ ζαμπόνι, ποὺ φυσικά, τὴν ἔκανε μιὰ χαψιά. Ἔπειτα ἐξακολούθησε τὸ ξεφύλλισμα — μμμ !... γρρ !... μμμ !... — μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνακαλύψῃ καὶ κάτι ἄλλο. Μὰ τίποτα, τίποτ' ἄλλο δὲν βρῆκε μέσα στὸ χοντρὸ βιβλίο, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα σκόρο, ποὺ δὲν τὸν καταδέχθηκε βέβαια. Τότε σήκωσε τὰ μάτια του στὸ παραθυράκι, σὰ νἄθελε νὰ παραπονεθῇ καὶ νὰ ζητήσῃ. Ἀλλὰ ὁ πάτερ-Ἀνθέμιος εἶχε φύγει. Καὶ τὸ καταπεινασμένο σκυλὶ δὲν τὸν ξαναεῖδε παρὰ τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ παρουσιάστηκε στὸ παραθυράκι, κρατώντας πάλι ἕνα βιβλίο...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

Μετάφραση : ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ συμφορὲς τῆς πατρίδας του τὸν εἶχαν κάνει φιλόποπτο καὶ ἀπρόσιτο σὲ μᾶς ὅλους, οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ἦσαν ἀχώριστοι. Τί ἐσήμαινε αὐτό ; Ὁ παράσιτος ἤθελε ν' ἀνυψωθῇ στὴν ἐκτίμησή μας ; Ἤθελε ἄραγες ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἀνάμεσά μας ἦταν ὁ μοναδικὸς ποὺ εἶχε εὐγενικὴ ψυχή ; Τὸν τράβαγε τάχα ἡ ἀτυχία ; Ἡ τέτοια κλίση πρὸς τὸν πατροπαράδοτο ἐχθρό, ἀλλοίμονο ! εἶχε ἀφορμὲς λιγώτερο εὐγενικές. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ Εὐφορίων δὲν ὑπόμενε πιὰ σὰν ἄλλοτε τὸν ἀνάξιο σύντροφό του, σημαντικὴ μεταβολὴ γινότανε στὴ ζωὴ τοῦ Μενεκράτη. Ἡ γενιὰ τῶν παράσιτων γρήγορα σβύνει. Δὲν εἶναι εὔκολο ἐπάγγελμα νὰ κάνῃς τὸν γελωτοποιόν. Καὶ οἱ πιὸ πετυχημένες ἀστειότητες γίνονταν ἄνοστες ὅταν ἐπαναλαμβάνονται. Καὶ οἱ πιὸ ἐπιτηδειότερες κολακεῖες, ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ μποροῦν νὰ περαστοῦν γιὰ βρισιές. Ἔτσι καὶ ὁ Πασίων ὕστερα ἀπὸ τοὺς θριάμβους του μέσα στὸ σπίτι τοῦ Λεωκράτη, εἶδε νὰ σβύνῃ τὸ ἄστρο του. Τὶς ἐξυπνάδες του τίς ἔμαθε κανεὶς ἀπ' ἔξω· οἱ κακίες του μόνο ἀηδία προξενοῦσαν· καὶ μὲ λίγα λόγια μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶχε πάψει πιὰ ν' ἀρέσῃ. Ὁ δυστυχισμένος καταλάβαινε πολὺ καλὰ τὴν τύχη του. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ νόμιζε ὅτι βρῆκε ἄσυλο νὰ περάσῃ μὲ φαΐ καὶ μὲ ἄνεση τὴν ὑπόλοιπη ζωή του, ἀντίκρυζε ξαφνικὰ τὴ δυσμένεια· ἔνοιωθε πολὺ καλὰ πῶς σὲ λίγο θ' ἀναγκαζόταν νὰ πάρῃ τὶς ἀποσκευές του καὶ νὰ μεταφέρῃ ἀλλοῦ τὰ δικαιώματά του σὰν παράσιτος, γύριζε ἀπελπισμένα τὰ μάτια του ἐδῶ καὶ κεῖ μήπως ἀνακαλύψει νέο ἀφεντικό. Ἀλλὰ παντοῦ οἱ θέσεις εἶχαν καταληφθεῖ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Πασίων νόμισε ὅτι θὰ ξευτελιζόταν, ἂν δεχόταν τὴν φιλοξενίαν μιᾶς πιὸ φτωχικῆς οἰκογενείας. Ἔπαθε σκληρὴ δοκιμασία. Νὰ μὴν κάθεται πιὰ στὸ τραπέζι τῶν ἐπισήμων! Νὰ καταδικαστῇ σὲ μιὰ ταπεινὴ ζωὴ καὶ νὰ ἀναγκάζεται νὰ κολακεύῃ τοὺς ἀφανεῖς ! Ἐκεῖνος ποὺ μέχρι σήμερα ἀκούγονταν ἀπ' τοὺς Ἀλκμαιωνίδες καὶ Πεισιστρατίδες, σωστοὶ εὐπατρίδες. Τὶ κατάπτωση ! Θὰ ἀναγνωρίσετε παιδιά μου, ὅτι αὐτὸς ὁ παράσιτος ἦταν ἀλλόκοτα περήφανος. Ἡ τύχη ὅμως δὲν ὑπῆρξε ἀδιάλλακτη ! Ἄνθρωπος μεγάλου ἀξιώματος καὶ ἱκανῆς περιουσίας ὁ πατέρας τοῦ Λυκίδα, Χαρίλαος, πρέσβυς τῆς Σπάρτης στὴν Ἀθήνα, εἶχε ἔλθει τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σὲ ρήξη μὲ τὸν παράσιτον αὐτόν. Καὶ οἱ φῆμες ποὺ διαδίδονταν ἔλεγαν ὅτι ἔμελλε νὰ γυρίσῃ στὴ Λακωνία. Ἀμέσως ὁ Πασίων ἄνοιξε τὰ μάτια του· κατάλαβε ὅτι ἦταν ὁ ἐνδεδειγμένος ὑποψήφιος. Ἔτσι ἄρχισε νὰ δουλεύῃ ἀκούραστα γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ μιὰ ὥρα πιὸ γρήγορα· νὰ δεχθῇ δηλαδὴ ὑπηρεσία κοντὰ στὸν ἀλαζόνα Σπαρτιάτη, σιμὰ στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ καταφρονοῦσε κάθε Ἀθηναϊκὸ ἔθιμο· βέβαια, μιὰ τέτοια θέση δὲν ἔπρεπε νὰ τὴ ζηλέψῃ. Ἀλλὰ πῶς ; Προπαντὸς ἤθελε νὰ ζήσει καὶ δὲν λογάριαζε τίποτα, μὲ πονηρίες καὶ καταχθόνιες δολοπλοκίες προπαρασκεύαζε κρυφὰ τὴν ἀποχώρηση του ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Λεωκράτη· γιὰ νὰ μπῇ στὸ σπίτι τοῦ Χαρίλαου. Ὁ Μενεκράτης ἀπὸ φύση ἔνοχος καὶ ἔμπιστος στὶς μηχαναραφίες του, εἶχε πάρει πρὸ πολλοῦ τὸ σύνθημα γιὰ τὴν καινούργια κατάσταση ποὺ ἔμελλε νὰ δημιουργηθῇ καὶ γιὰ τοῦτο ἄρχισε νὰ φέρνεται ἐντελῶς ἀλλοιώτικα. Ὅλες οἱ περιποιήσεις του, ὅλος ὁ ζῆλος του, ὅλες τοῦ οἱ κολακεῖες μεταφερθήκανε αὐτομάτως στὸ Λυκίδα· καὶ γέμιζε κανεὶς ἔκπληξη βλέποντας τὸ σκληρὸ καὶ ἄξεστο Σπαρτιάτη νὰ χωνεύῃ τόσες προσποιητὲς καὶ συμφεροντολογικὲς κολακεῖες. Ἀλλὰ γιατὶ νὰ παραξενεύουμαι ; Δὲν εἶχα δεῖ τὸν Εὐφορίωνα, τὴν προσωποποίηση τῆς ἐξυπνάδας καὶ τῆς λεπτότητας, νὰ εὐχαριστιέται γιὰ πολὺ καιρὸ μὲ κεῖνα τὰ μισητὰ ψευτοθυμιάματα ; Νὰ ἀνέχεται τὸν ἐλεεινὸ ἐκεῖνο σύντροφο ;

Γιὰ τὶς τρεῖς ὁμάδες ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς μιλήσω ἀντιπροσώπευαν σχεδὸν τὰ τρία κόμματα ποὺ χωρίζονταν τὸ σχολεῖο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ὁ Λυκίδας καὶ ὁ Μενεκράτης ἦσαν ἀρχηγοὶ τῆς λακεδαιμονικῆς μερίδας ἡ ὁποία ἂν καὶ μικρὴ στὸν ἀριθμό, ὑπερεῖχε σὲ δολιότητα καὶ μοχθηρία. Ὁ Γλαύκων καὶ ὁ Ἀρχίας ὁ Θηβαῖος, ἦσαν οἱ ἀμέσως ἀνταγωνιστὲς τῆς Σπάρτης. Στὸ βάθος ὅλων αὐτῶν τῶν καυγάδων, τῶν ἀκατάπαυστων ραδιουργιῶν καὶ πολλὲς φορὲς τῶν σκληρῶν ἐμπαιγμῶν, τοὺς ὁποίους οἱ σ' αὐτὸ τὸ κόμμα ἀνήκοντες μαθητὲς ἐπινοοῦσαν γιὰ τὴν ἀντίθετη φατρία, βρισκόντουσαν οἱ δυὸ πρῶτες ὁμάδες ὁμόσπονδες. Τέλος, ὁ Θεαγένης, ὁ Εὐφορίων κι' ἐγὼ διευθύναμε τὸ μικρότερο κόμμα. Ὄχι γιατὶ ἐπωφελούμαστε λιγώτερο ἀπ' τοὺς ἄλλους στὴν εὐκαιρία ν' ἀνταλλάξουμε γροθοκοπήματα, ἢ ἐπειδὴ τὰ πατριωτικά μας αἰσθήματα ἦσαν λιγώτερο ἐκδηλωμένα ἀπὸ τοῦ Γλαύκωνα καὶ τοῦ Ἀρχία ἀλλὰ γιατὶ τὸ δίαιο καὶ τὸ ἀκράτητο μῖσος τους, ποὺ θύμωνε ἀδάστακτα μερικοὺς ἀπὸ μᾶς, τοὺς ἔκανε νὰ νοιώθουνε τὴν κατωτερότητα τῆς διαγωγῆς τους ἀπέναντι στοὺς ἡττημένους. Αὐτὸ φυσικὰ προκαλοῦσε μεγάλη ἀντίδραση. Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ μάλιστα, ὅτι ὁ Λυκίδας δὲν μᾶς χρωστοῦσε καμμιὰ χάρη γιὰ τὴν εὐγένειά μας, ὅπως ὁ Γλαύκων καὶ ὁ Ἀρχίας.

Παράξενος τύπος ἦταν ὁ Βοιωτός. Ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ Ἀρχία ἐκείνου, ποὺ πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, εἶχε στὴ Θήβα τὸ ἀξίωμα τοῦ πολεμάρχη, ἐνῷ οἱ Σπαρτιάτες εἶχαν ἐγκαταστήσει ἐκεῖ μεγάλη τυραννία, ἀφοῦ κυριέψανε τὴν πόλη μὲ ἀπάτη καὶ προδοσιά. Ἕνα δράξυ ποὺ βρισκόταν σὲ κάποιο συμπόσιο, ἔμαθε ξαφνικὰ τὴν προσέγγιση τοῦ Πελοπίδα μαζὶ μὲ τοὺς συνωμότες του, ποὺ ἐρχόντουσαν νὰ λευθερώσουνε τὴν πατρίδα, στιγμάτισε γιὰ πάντα τὴ μνήμη του μὲ κείνη τὴν περίφημη ἀπάντηση ποὺ ἔδωσεν στοὺς ἀνθρώπους του, ποὺ τὸν διάζανε νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ φαγοπότι καὶ νὰ τρέξῃ νὰ πολεμήσῃ : Ἐς αὔριον τὰ σπουδαῖα. Ὁ δικός μας ὁ Ἀρχίας φαινόταν ὅτι εἶχε κληρονομήσει τὴν νωθρότητα τοῦ θείου του. Ἦταν μεγαλόσωμο παλληκαράκι, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία του, παχύς, κάτασπρος καὶ μὲ ἀγαλματένια κατατομή· ποτὲ δὲ γελοῦσε, ποτὲ δὲν δυσαρεστιόταν, ποτὲ δὲν διαζόνταν, κύτταζε πάντα στὴ γῆ κι' ἔτρεφε τὴ μεγαλύτερη ἀδιαφορία γιὰ κάθε πρᾶγμα τριγύρω του. Ἦταν ὁ πιὸ ἀδιόρθωτος τεμπέλης, ἄλλον σὰν κι' αὐτὸν δὲν συνάντησα στὴ ζωή μου. Ποτέ του δὲν δούλευε, ποτέ του δὲν διάβαζε κι' ὅμως τὰ κατάφερνε, δὲν ξέρω πῶς, νὰ βρίσκεται πάντα ἀνάμεσα στοὺς πρώτους μαθητές. Κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ παρουσιαστικό του, ἔκρυβε λεπτὴ νοημοσύνη, σαρκαστικὸ πνεῦμα, ποὺ γενικὰ ἀπόφευγε νὰ ἐπιδεικνύει· ἀλλοίμονον ὅμως σὲ κεῖνον ποὺ ξεγελιόταν καὶ ἐνόμιζε πῶς μὲ τὴ νωθρότητά του αὐτὴ μποροῦσε νὰ τὸν προσβάλλει ἀκίνδυνα ! Σήκωνε ἄξαφνα τὰ χαμηλά του βλέφαρα κι' ἔδειχνε δυὸ γκρίζα μάτια καὶ μὲ μιὰ λέξη ἔβαζε στὴ θέση του τὸν τρελλό· γιατὶ ἡ γλῶσσα του ἔκοβε σὰν ξουράφι. Καμμιὰ φορὰ πάλι τὸ χέρι του βαρὺ ἔπεφτε πάνω σὲ κεῖνον ποὺ ἤθελε νὰ τὸν προσβάλλει καὶ τότε κανεὶς μάθαινε ὅτι κάτω ἀπὸ κεῖνο τὸ χέρι κρυβότανε δύναμη ἀληθινοῦ χεριοῦ· ἄλλωστε οἱ περιπέτειες αὐτὲς δὲν ἔχανε τίποτε ἀπ' τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴ γαλήνη του καὶ ποτέ του δὲν συνέχιζε τὸν καυγά του, ὅπως ἔκαναν οἱ ἄλλοι.

Ἡ μητέρα του ἦταν Ἀθηναία· ἦταν ἡ Ἀγλαΐα ποὺ εἶχα δεῖ στὸ σπίτι τῆς Εὔχαρις καὶ ἡ ὁποία, ἀφοῦ χήρεψε πολὺ νωρίς, ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσει στὴ γενέθλια γῆ, γιατὶ ἤθελε ὅπως ἔλεγε, ν' ἀπομακρύνει τὸ γιό της ἀπὸ τὸν παχὺ ἀέρα τῆς Βοιωτίας καὶ μ' ἀττικὴ ἀνατροφὴ νὰ ἐξουδετερώσει τὴν πατροπαράδοτη τεμπελιὰ ποὺ ἀποδίνανε στοὺς κατοίκους της. Ὁ Ἀρχίας ὅμως δὲν συμμεριζότανε τὴν προτίμηση τῆς Ἀγλαΐας, οὔτε τὶς προλήψεις ποὺ εἶχε ἐνάντια στὶς Θῆβες. Ὁ νεαρὸς ἔφηβος λάτρευε τὴν πατρίδα του καὶ δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ κινδυνεύει κανεὶς κοντά του μὲ τὶς συνειθισμένες ἀστειολογίες ἐνάντια στοὺς Βοιωτούς. Τὰ περίλαμπρα κατορθώματα τοῦ Ἐπαμεινώνδα εἶχαν ὑψώσει στὸ μεγαλύτερο βαθμὸ τὴν περηφάνιά του καὶ σχεδίαζε ὁπωσδήποτε νὰ γυρίσει στὸν τόπο του μόλις θὰ τοῦ τὸ ἐπέτρεπε ἡ ἡλικία του, νὰ γινόταν δηλαδὴ ἐνήλικος, νὰ πάρει μέρος στοὺς ἀγῶνες του, νὰ φτάσει σὲ ψηλὰ ἀξιώματα, νὰ ἐκδηλώσει τὸ μῖσος του ἐνάντια στὸ Σπαρτιάτη καὶ νὰ παραδώσει στὴ λησμονιὰ τὴν ἄδοξη διαγωγὴ τοῦ θειοῦ του καὶ ὁμονόμου του.

Ἔτσι περνοῦσε κανονικὰ ἡ σχολική μας ζωή, σὲ μελέτες καὶ σὲ παιχνίδια, σὲ ἀμοιβὲς καὶ σὲ τιμωρίες, σὲ ἐνθουσιασμένες φιλίες ἢ σὲ θορυβώδικες ἀντιζηλίες καὶ πόλεμους, ὅταν συνέβηκε κάτι ποὺ μὲ ἔθιγε μὲ τὸ παραπάνω, καὶ ποὺ ἔμελλε νὰ ἔχει γιὰ μένα τρομερὲς συνέπειες, ὄχι μονάχα μέσα στὸ στενό μας σκολικὸ κόκλο, ἀλλὰ καὶ στὴν κοινωνία τῶν ἀνδρῶν.

Τὸ ἀγαλματάκι ποὺ εἶχα τόσο θαυμάσει στὸ σπίτι τοῦ Λεωκράτη, κάποιο πρωὶ εἶχε χαθεῖ πάνω ἀπ' τὸ βάθρο του ! Τὸ πρᾶγμα ἦταν πρωτάκουστο, γιατὶ τὸ καλιτέχνημα αὐτὸ ἦταν γνωστὸ ἀπὸ τὴ φήμη, σ' ὅσους βέβαια δὲν κατάφεραν νὰ τὸ δοῦν ἀπὸ κοντά, ὄχι μονάχα ἀπὸ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλης, ἀλλὰ κι' ἀπὸ ὅλους τοὺς φιλότεχνους, συλλέκτες κι' ἐμπόρους, ποὺ ἔφταναν ἐκεῖ ἀπὸ παντοῦ. Ἡ ὑπόθεση αὐτὴ κουδεντιάστηκε μὲ πάθος στὸν κύκλο μας, ὅπου ὅμως κι' ἂν γύριζες τὰ μάτια ἔβλεπες νὰ σιγομιλᾶνε γιὰ τὸ αὐτὸ ζήτημα ποὺ ἔκαιγε τὶς καρδιὲς καὶ γέμιζε μὲ σωρὸ ὑποψίες.

Ὁ Λεωκράτης ὑποσχέθηκε τεράστια ἀμοιβὴ ὄχι μονάχα σὲ κεῖνον ποὺ θὰ ἔβρισκε τὸ χαμένο ἀγαλματάκι, ἀλλὰ καὶ σὲ κεῖνον ποὺ θὰ τοῦ ἔδειχνε τὸ παραμικρότερο ἴχνος γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν κλέφτη. Ὁλονῶν τὰ κεφάλια δουλεύανε σὰ μηχανὲς καὶ καθένας, ἀνάλογα μὲ τὴ φαντασία του γεννοῦσε καὶ μιὰ ὑπόθεση. Στὸ σπίτι τοῦ Λεωκράτη ζοῦσε μιὰ γυναῖκα, ἡ Λάκαινα ἀπὸ τὴ Σπάρτη, παρκμάνα ποὺ εἶχε βυζάξει τὸν Εὐφορίονα, ποὺ καθὼς λέγεται, τὸ γάλα ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μεταδιδάζει στὸ μωρὸ ποὺ τὸ πίνει τὶς ἀρετὲς μιᾶς φυλῆς, τὴ δύναμη καὶ τὴν ἐξυπνάδα. Ἔτσι ὁ Λεωκράτης ἔφερε στὸ σπίτι του τὴ Λάκαινα γιὰ νὰ διοχετεύσῃ στὶς φλέβες τοῦ υἱοῦ του τὶς χάρες τῶν λακεδαιμονίων. Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ Γλαύκων, βεβαίωνε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἔνοχη στὴν κλοπή. Ὅτι πιθανότατα δὲν ἦταν παρὰ κατάσκοπος ποὺ ἔμενε στὴν Ἀθήνα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δημιουργῇ δολοπλοκίες καὶ βάσανα στοὺς οἰκεῖους· δίχως ἄλλο αὐτὴ θὰ εἶχε κλέψει τὸ ἀγαλματάκι, ἐπέμενε ὁ Γλαύκων.

— Ἐσὺ τὰ λὲς αὐτά ; τὸν διέκοψε ὁ Λυκίδας θυμωμένος γιὰ τὶς βρισιὲς καὶ τὶς ὑπόνοιες, ἐσύ... καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἐξακολουθήσῃς !

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ κ. ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ

—Ὤ, παρὰ εἴκοσι ! Δὲν προφταίνω νὰ φτιάσω τὸ μπαοῦλο μου... θὰ χάσω τὸ τραῖνο . . . Οὔφ !

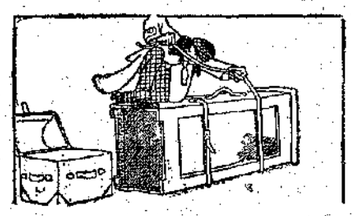

Ἄ, μιὰ ἰδέα ! Ἡ ντουλάπα μου μὲ τὸν καθρέφτη ἔχει μέσα ἀπ' ὅλα. Κι' ὁ σταθμὸς δὲν εἶναι μακρυά . . .

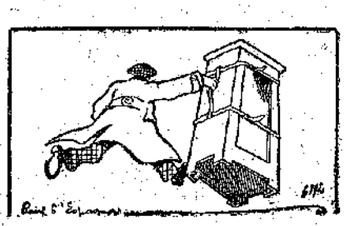

Ὡραία ἰδέα ! Ἕνα λουρὶ γρήγορα ! Καὶ δρόμο. Ἀμ, πρωταθλητὴς στὴν ἄρση βαρῶν δὲν εἶμαι ;

Η ΖΙΛΑ, ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

—Κουκουρίκου! κουκουρίκου!

Οἱ μεταλλικὲς φωνὲς τῶν πετεινῶν ὑψώνονται μὲς στὸ τριανταφυλλένιο πρωΐ. Ὁ κάμπος εἶναι γεμάτος λουλούδια. Ἕνα ἐλαφρὸ κυμάτισμα σαλεύει τὶς ματωμένες παπαροῦνες, τὶς πελώριες μαργαρίτες. Τ' ἀρνιὰ μὲ τὸ σκοῦρο μαλλὶ ἄρχισαν κιόλας νὰ βελάζουν ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὰ μικρὰ κοτόπουλα μπήκανε στὴν τέντα καὶ τσιμποῦν τὰ γυμνὰ πόδια τῆς Ζίλας. Ἡ τέντα εἶναι ἀπὸ μαύρη καμηλότριχα κι' ἡ Ζίλα εἶναι ντυμένη μὲ βρώμικα κουρέλια καὶ κοιμᾶται καταγῆς, στὸ χώρισμα ποὺ εἶναι γιὰ τὶς γυναῖκες, τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ζῶα.

Ἐκεῖ στὴν ἄκρη μιὰ γυναίκα πεσμένη σ' ἕνα παλιὸ κιλίμι τουρτουρίζει.

—Ζίλα, διψάω.

Βιαστικὰ ἡ Ζίλα ἀνάβει τὴ φωτιὰ γιὰ νὰ ἑτοιμάσει τὸ τσάϊ τοῦ βουνοῦ.

Ὁ πατέρας βγῆκε ἀπὸ τ' ἄλλο χώρισμα τῆς τέντας. Γκρινιάζει γιὰ τὸ ριζικὸ ποὺ τὸν πολεμάει. Συπνᾶν καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τρέχουν ἔξω νὰ παίξουν. Ὁ πιὸ μικρός, ὁ Ντρίς, φοράει τὸ καινούριο του πουκάμισο ὅπου ἄφησαν γιὰ φιγούρα τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ μαγαζιοῦ ἀπὸ τὸ Μάντσεστερ μὲ μεγάλα τοῦ τύπου. Ὁ πατέρας στρώνεται κατὰ γῆς γιὰ νὰ ράψη, μὲ τὴν κλωστὴ περασμένη ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα ταῦ ποδιοῦ του. Τ' ἀγόρια πᾶνε νὰ βοσκήσουν τὰ πρόβατα, τραγουδώντας ἕνα μονότονο λυπητερὸ τραγοῦδι.

Μὰ ἡ Ζίλα εἶναι ἐννιὰ χρονῶν κι' ἔχει πολλὲς δουλειές. Μὲ τοὺς κουβάδες της γεμάτους γάλα πάει νὰ βρῆ τὴ φίλη της τὴ Μασσάουντα ποὺ εἶναι ψηλὴ καὶ γερὴ καὶ θὰ τὴ βοηθήση νὰ κάνη τὸ βούτυρο.

Κουνᾶνε πέρα δῶδε ἕνα σακκὶ γεμάτο γάλα καὶ μιλᾶνε σοβαρά.

—Ἡ μητέρα μου εἶναι ἀκόμα πιὸ ἄρρωστη ἀπὸ χτές, λέει ἡ Ζίλα. Ἡ κυρὰ τοῦ Οὐέντ *, ἡ Λάλα Λὶ Μπιμπίκα, τὴ φίλησαν στὸ μέτωπο.

Ἀλήθεια ἕνα βράδυ ἡ μητέρα τῆς Ζίλας κοιμήθηκε στὸν κακὸν ὕσκιο ἀπὸ τὶς ροδοδάφνες δίπλα στὸ ἀσάλευτο νερὸ μὲ τὰ μεγάλα κουνούπια.

Ἡ Μασσάουντα εἶναι ταραγμένη.

—Ἡ Λάλα Λὶ Μπιμπίκα! Μᾶ τότε...

—Ὁ πατέρας, συνέχισε ἡ Ζίλα, θὰ φέρη τὴν Ἐμπάρκα τὸ μεσημέρι.

—Ἡ Ἐμπάρκα παραγέρασε, Ζίλα, τὰ τελώνια δὲν τὴν ἀκοῦνε πιά. Ἂν ἤμουνα στὴ θέση σου, θὰ πήγαινα στὸ χτῆμα νὰ βρῶ τὴν ξένη κυρία. Ἔδωσε τριανταφυλλιὰ κουφέτα στὴν ἀδελφούλα μου, μιὰ μέρα ποὺ ἡ κυρὰ τοῦ Οὐέντ ἤθελε νὰ τὴν πάρη κοντὰ στὸν Προφήτη, κι' εἶχε θέρμη σὰν τὴ μητέρα σου. Τὴ γιάτρεψε τὴν ἀδελφούλα μου.

Τὸ γάλα βαραίνει μὲς στ' ἀσκί, κυλάει τώρα σὰ μεγάλο τόπι. Ἡ Ζίλα βουτάει μέσα τὸ δάχτυλό της καὶ τὸ γλείφει σὰν καλὴ νοικοκυρά· εὐχαριστιέται μὲ τὴν ἀψιὰ γεύση ποὺ τοῦ ἔδωσε αὐτὴ ἡ παράξενη καρδάρα.

Γυρίζοντας ἡ Ζίλα βλέπει μπρὸς στὴν τέντα μιὰ γριὰ κουρελιάρα, ἀπαισία, μὲ κάτι χοντρὲς χειλάρες καὶ ζαρωμένα μάγουλα. Χαράζει κύκλους γύρω ἀπ' τὸ καλύβι κι' ἡ μονότονη φωνὴ τοῦ πατέρα τὴν ἐξορκίζει νὰ γιατρέψη τὴν ἄρρωστη. Ἡ Ἐμπάρκα χάραξε τὸν κύκλο καὶ σηκώνεται. Βαθειὲς φωνὲς βγαίνουν ἀπ' τὸ λαρύγγι της, γυρίζει σὰ σβούρα γύρω γύρω λιγάει καὶ χτυπιέται, μὰ τοῦ κάκου. Ἡ κυρὰ τοῦ Οὐέντ εἶναι ἐπίμονη καὶ φαίνεται πὼς δὲν ἔχει σκοπὸ ν' ἀφήσει τὸ θύμα της. Σὲ λίγο ἡ Ἐμπάρκα φεύγει σκυφτή.

Χωρὶς νὰ πῆ τίποτα σὲ κανέναν, ἡ Ζίλα βάζει τὰ πασουμάκια της πάνω στὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ μὴν τὰ χαλάση, καὶ ξεκινάει μὲ θάρρος μὲς στὸ μεγάλο κάμπο ποὺ ἁπλώνεται ἀσάλευτος καὶ καυτερὸς μὲς στὸν ἥλιο. Ἡ Μασσάουντα τὸ εἶχε πεῖ: ἡ ξένη κυρία ἔχει τριανταφυλλιὰ κουφέτα.

Ὁ ἥλιος στάζει πάνω της σὰ λυωμένο μολύβι, διψάει πολὺ καὶ θυμᾶται βρύσες δροσερές, μὰ ἡ βρύσες εἶναι μακρυά. Κι' ἡ μητέρα ποὺ διψάει πιὸ πολὺ ἀπ' αὐτήν;

Ἡ μέρα ἔσβυσε στὸν κάμπο· στὴν ἄκρη τ' οὐρανοῦ, σὰν πελώρια ἀσπρουλὴ φέτα καρπούζι βγαίνει τὸ φεγγάρι. Ἡ Ζίλα τρέμει ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Θὰ προφτάση; Δὲ μπορεῖ πιὰ πέφτει χάμω. Τότε ἀκούει βαθιὰ μὲς στὴ μνήμη της τὴ φωνὴ τῆς Μασσάουντα: ἡ ξένη κυρία ἔχει τριανταφυλλιὰ κουφέτα.

Ξανασηκώνεται μ' ὁρμὴ καὶ προχωράει ἴσια μπροστά της. Σὲ λίγο χτυπάει δυνατὰ τὴν πόρτα. Στὸ κατῶφλι μιὰ κυρία χαμογελάει:

—Τί θέλεις, Ζίλα μου;

—Ἡ κυρὰ τοῦ Οὐέντ, ἡ Λάλα Λὶ Μπιμπίκα, φίλησε τὴ μητέρα μου στὸ μέτωπο καί...

Ἡ κυρία ξέρει τὸ θρύλο γιὰ τὴν κυρὰ τοῦ ποταμιοῦ ποὺ τὸ φιλί της φέρνει τὴ θέρμη. Ξέρει προπάντων πὼς φταίνε τὰ κουνούπια.

Ὥσπου νὰ τῆς φέρη τὰ κουφέτα, ἡ Ζίλα βγαίνει ἔξω καὶ κόβει ἕνα μπουκέτο ὁλοστρόγγυλο γιὰ τὴν καλὴ κυρία. Ἔπειτα παίρνει τὰ κουφέτα καὶ λέει ἀργά, μαζὶ μὲ τὴν κυρία, γιὰ νὰ μὴν κάνη λάθος:

—Ἕξι μέρες ἕξι, πέντε μέρες πέντε, τέσσερες μέρες τέσσερα, τρεῖς μέρες τρία, ἔπειτα δύο...

Τώρα τὸ κοριτσάκι βγαίνει μὲς στὴ μεγάλη νύχτα τοῦ κάμπου, μὰ δὲ φοβᾶται, γιατὶ βαστάει σφιχτὰ τὸ κοῦτι μὲ τὰ κουφέτα ποὺ θὰ κάνουν τὸ θάμα. Θάμα, ἀλήθεια, γιατὶ ἡ μητέρα, σὰν ἤρθε ἡ αὐγή, καταπίνει δυὸ κουφέτα καὶ χαμογελάει χαϊδεύοντας τὸ στρογγυλὸ κεφάλι τῆς Ζίλας. Χαμογελάει ἡ μητέρα, γιατὶ ξέρει πὼς τὸ κοριτσάκι της ἔδειξε τόσο θάρρος καὶ ὑπομονή, κι' αὐτὴ ἡ χαρά, μαζὶ μὲ τὰ κουφέτα, θὰ τὴν κάνη πιὸ γρήγορα καλά.

(Ἀπὸ τὸ γαλλικὸ)

ΡΟΖΕΛΑΝΤΙΑ

* Μικρὸ ποτάμι στὴ βόρεια Ἀφρική.

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ...

Καινούργιος χρόνος! Πότε πάλι;
Πάει νὰ μοῦ φύγη τὸ κεφάλι!
Εἶμ' ἕνα χρόνο πιὸ μεγάλη;
Δὲ θὰ τὸ πῶ σὲ καμμιὰν ἄλλη!

Νάχα, τοὐλάχιστο ψηλώση!
Κρίμα! γιατὶ ἔχω μελῆν... τόση!
Τοῦ χρόνου, ὁ Θεὸς νὰ δώση,
Μὴν τύχη κι' ἔχω... χαμηλώση!

Ψηλή! Τί ἔχασες, τί εἶχες!
Θὲς γιὰ φουσκίνι... δέκα πῆχες,
Ἐνῶ ἐγώ, γιὰ ἕνα φουστάνι,
Καὶ μία πῆχη θὰ μὲ φτάνει.

Κι' αὐτά, ὡς ποὺ νὰ μεγαλώσω
Καὶ τὸ σχολεῖο νὰ τελειώσω.
Τἀκοῦνι θὰ φορέσω τόοοσο!
Νὰ δῆτε ἀμέσως θὰ ψηλώσω.

Αὐτὰ εἶν' ὅλα παραμύθια
Καὶ μόνο μιὰ εἶν' ἡ Ἀλήθεια.
—Κι' οὔτε τὸ μπόϊ παίζει ρόλο—
Ἔχεις μυαλό; Αὐτὸ εἶν' ὅλο!

ΒΕΤΑ Ε. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟΥΣ ΟΝΕΙΡΟΠΑΡΜΕΝΟΥΣ

(Ἐπίγραμμα)

Τὰ βλέπουμε καὶ τὰ δικά σας χάλια:
Τῆς μοίρας σας γενήκατε παιχνίδια,
Προσμένατε χαρούμενα ἀκρογιάλια,
Καὶ βρήκατε ἕνα λάκκο μὲ σκουπίδια.

Αὐγὴ Δάφνη

*

ΠΑΛ' ΓΙ' ΣΤΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Βρίσκομαι ἐπλωμένη μέσα στὴ μικρή, ἐλαφριὰ βαρκούλα καὶ γανουρίζομαι. Ξεχνῶ κι' αὐτὴ τὴν ὕπαρξή μου, δὲν εἶμαι παρὰ ἕνα ἐλάχιστο μόριο τοῦ ἀπείρου. Ἁπλώνω τὸ χέρι μου καὶ τὸ βουτῶ μέσα στὴν θάλασσα. Τὸ δροσερό, γαλανὸ νερὸ γλυστρᾶ ἀνάμεσα στὰ μισάνοιχτα δάκτυλά μου. Σκύβω τὸ κεφάλι μου καὶ παρατηρῶ τὸν βυθὸ τῆς θάλασσας. Τὰ νερὰ ἄλλοῦ εἶναι βαθυγάλαζα, ἀλλοῦ μενεξεδιὰ κι' ἀλλοῦ ἔχουν τὸ γλυκὸ χρυσοπράσινο χρῶμα τοῦ σμαραγδιοῦ. Ἡ θάλασσα εἶναι διαφανὴς σὰν ὁλοκάθαρο κρύσταλλο. Ἡ ἀμμουδιὰ μέσα εἶναι καθαρὴ καὶ λεπτή, τὰ ὑγρὰ χαλίκια ἀλλάζουνε ἰριδωτὰ χρώματα καθὼς ὁ ἥλιος περνάει μέσα ἀπὸ τὸ γαλανὸ πέπλο. Σὰν σὲ καθρέφτη βλέπω συνεφάκια ταξιδιάρικα νὰ ἀχνοδιαβαίνουν. Ὁ μᾶλος, τὰ βράχια, τὰ ἄσπρα πανιὰ τῶν μύλων καὶ τῶν καϊκιῶν, κι' ἀπ' τὰ πουλιὰ ὁσκιοι φτερῶν ἀργοσαλεύουν μέσα στὸν ἄυλο χορὸ τοῦ κύματος. Ἡ βαρκούλα λικνίζεται κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἀσπροι γλάροι τρυπώνουνε ἀτὶς κουφάλες τῶν βράχων, κι' ἕνα χαλίκι, πέφτοντας, ταράζει τὴν σιωπὴ τῶν νερῶν.

Ἀμαρυλλὶς

*

«ΟΔΗΓΙΣΜΟΣ»

Ὁ πόλεμος πάει πιά, τελείωσε. Τὸ κῦμα τῆς ἀγριότητας ἔφυγε ἀπ' τὸν τόπο μας. Κι' ὕστερα ἀπ' τὴν σκλαβιὰ καὶ τὴν ἐξαθλίωση, μιὰ καινούργια αὐγὴ ἀνατέλλει...

Κι' ὁ Ὀδηγισμὸς ξαναγεννιέται, ξεπροβάλλει κάτω ἀπ' τὰ συντρίμια, τὰ ἐρείπια. Ὁ Φοίνικας τὸ ἀθάνατο πουλί, ξεπετάγεται ἀπ' τὴ στάχτη. Τὸ τριφύλλι μας νάτο πάλι, λάμπει ψηλά. Ὁ Ὀδηγισμὸς ξαναρχίζει τὴ δράση του μὲ μεγαλύτερη ὁρμή, μὲ περισσότερη πίστη στὸν προορισμό του.

Μὰ τί εἶναι λοιπὸν ὁ Ὀδηγισμός; Ὀδηγισμὸς εἶναι ἕνα σύστημα, ποὺ ἔχει γιὰ βάση του ἕνα ἀπ' τὰ μεγαλύτερα ἰδανικὰ τῆς ἀνθρωπότητας. Τὸ ἰδανικὸ τῆς ἀγάπης. Κι' ὅταν λέμε ἀγάπη ἐννοοῦμε πολλά. Αὐτοθυσία, ἀλήθεια, καλωσύνη. Στὸν κόσμο ποὺ ζοῦμε, πρέπει νἄμαστε εὐτυχισμένες, εὐχαριστημένες. Κι' αὐτὸ θὰ τὸ καταφέρουμε δίνοντας τὴν εὐτυχία στοὺς ἄλλους.

Νὰ λοιπὸν τί θὰ πῆ Ὀδηγισμός.

Νὰ ἐργαστοῦμε γιὰ τοὺς ἄλλους, νοιώθοντας τὴ χαρὰ τῆς ἀδελφωσύνης. Νὰ βοηθήσουμε ὅσο μποροῦμε, γιὰ νὰ σκορπίσουμε νέα ζωὴ καὶ χαρὰ γύρω μας. Νὰ δημιουργήσουμε ἕναν ἄλλο, καινούργιο κόσμο.

Προχωρώντας στὴ ζωὴ θὰ μᾶς τύχουν πολλὰ χτυπήματα, θὰ συναντήσουμε πολλὰ ἐμπόδια. Ὅμως δὲν θὰ δειλιάσουμε, θὰ τὰ ὑπερνικήσουμε. Ἔχοντας γιὰ βάση τὴν ἀγάπη θὰ προχωρήσουμε στὸ δρόμο, ποὺ εἶναι χαραγμένος μπρός μας. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ φανοῦμε χρήσιμες στὴν κοινωνία, ἀντάξιες τῆς πατρίδας μας. Θὰ τραβήξουμε πάντα μπρὸς καὶ μ' ἕνα σκοπό, κάθε μέρα νὰ γινόμαστε καλύτερες καὶ ν' ἀντιμετωπίσουμε τὴ ζωὴ μ' ἕνα χαμόγελο.

Ἀφοβο Μάτι

*

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Ἀμαρυλλὶς* βρῆκε ἕνα πακέτο μὲ αὐγὰ στὸ τράμ. Τὰ πηγαίνει στὸ Γραφεῖο Ἀπωλεσθέντων Ἀντικειμένων καὶ λέει στὸ Χρῆσιο:

— Ξέρεις; ἂν σ' ἕνα χρόνο καὶ μιὰ μέρα δὲν τἄχει ζητήσει κανείς, θὰ κάνουμε μιὰ... ὁμελέτα ὑπέροχη!

Πειραιώτισσα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 28 ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου τὴν 18 Ἀπριλίου 1946

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Σᾶς εὔχομαι, ἀγαπητά μου παιδιά, μαζὶ μὲ ὅλο μου τὸ Σπιτικό, νὰ γιορτάσετε τὸ Πάσχα μὲ ὑγεία καὶ χαρά, καὶ παρακαλῶ τὸν Ἀναστάντα Θεὸ νὰ σᾶς φωτίζη πάντα στὸ καλό, γιὰ τὴ δική σας εὐτυχία καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν δικῶν σας καὶ τῆς πατρίδας. Ἀμήν!

Παρακαλῶ πολὺ τοὺς συνδρομητάς μου, ὅταν λήγη ἡ συνδρομή τους, νὰ τὴν ἀνανεώνουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ μὲ ὑποβάλλουν στὸν κόπο καὶ σκά ἔξοδα νὰ τοὺς τὸ θυμίζω χωριστά. Ἐπίσης, ὅταν ἀλλάζουν διεύθυνση, νὰ μοῦ τὸ δηλώνουν, γιὰ νὰ μὴν ἐξακολουθῶ νὰ τοὺς στέλνω στὴν παλιὰ τὸ φύλλο, ὁπότε θ' ἀργοῦν νὰ τὸ λάβουν ἢ καὶ δὲν θὰ τὸ λαβαίνουν καθόλου.

Ἕνας δρόμος τῆς Ἑρμουπόλεως Σύρου — ἡ ὁδὸς Κυκλάδων — μετωνομάσθη, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Δημ. Συμβουλίου, εἰς *ὁδὸν Γρηγορίου Ξενοπούλου*. Ἔγινε ἔτσι μιὰ μεγάλη τιμὴ στὸν διευθυντή μου, τὸν ἀγαπητὸ Φαίδωνα, ποὺ θὰ χαροποιήση τὰ Διαπλασόπουλα καὶ τὰ παλιὰ καὶ τὰ νέα, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ Συριανά.

Ναί, *Πανελλήνιε Πόθε*, — σοῦ τὸ ἐνέκρινα — ὁ ἀγοραστὴς ἀποκτᾶ ὅλα τὰ προνόμια τοῦ συνδρομητοῦ παίρνοντας ψευδώνυμο, ποὺ πρέπει ὅμως νὰ τὸ ἀνανεώνη κάθε χρόνο. Χαίρω γιὰ τὴν ἀπόφασή σου κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. «Ὀδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ» θὰ τυπώσω ἀργότερα, ὅταν, καθὼς λὲς καὶ σύ, «θὰ διορθωθοῦν ὅλα». Κι' ἐπειδὴ ὁ παλιὸς Ὀδηγὸς ἐκάμκε καὶ δὲν ἔχω οὔτε ἕνα ἀντίτυπο, θὰ μοῦ κάμη τὴ χάρη ὅποιο παλιὸ Διαπλασόπουλο ἔχει τυχὸν Ὀδηγό, νὰ μοῦ τὸν δανείση.

Δέων τῆς Ἐρήμου, αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα. Λέγω καὶ σὲ σένα ὅσα εἶπα παραπάνω στὸν *Πανελλήνιο Πόθο*. Καὶ Μ. Ἀγγελίες μπορεῖς νὰ δημοσιεύης τώρα, καὶ λύσεις Πνεύμ. Ἀσκήσεων νὰ στέλνης, καὶ γενικὰ νὰ λαβαίνης μέρος σ' ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς. Ἀκόμα καὶ γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας μπορεῖς νὰ δοκιμάσης νὰ μοῦ στέλνης κομμάτια, σὰν αὐτὰ ποὺ βλέπεις νὰ δημοσιεύω σὲ κάθε φύλλο.

Ἐσύ, *Φινταράκι*, ποὺ εἶσαι τώρα καὶ Γυμνασιοπούλα, καὶ μὲ τί λαμπροὺς βαθμούς! Στὰ παιδιὰ ποὺ σοῦ ἐπαινοῦν ἄλλα περιοδικά, ἐπειδὴ ἔχουν περισσότερες σελίδες, μπορεῖς νὰ θυμίζης τὸ ἀρχαῖο ρητό: «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ». Ἄλλωστε, ὄχι μόνο τώρα μὲ τὰ ἐμπόδιο, ἀλλὰ καὶ ἀνέκαθεν τὸ περιοδικό μου ἦταν *μικρὸ* μπροστὰ στὰ *μεγάλα*, αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδιζε νὰ θεωρῆται τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα.

Ὦ, μὰ χαίρω πάρα πολύ, παλιό μου *Ἄσπρο Κουνελάκι* ποὺ, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, «ξαναβλέπω τὴν ὑπογραφή σου κάτω ἀπὸ ἕνα γράμμα»! Τώρα λοιπὸν εἶσαι μεγάλη, 14 χρονῶν, καὶ πηγαίνεις στὴν 6η Γυμναίου· κι' ἂν «φαίνεσαι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἡλικία σου», δὲν εἶναι μόνο σωματικῶς, ἀλλὰ καὶ πνευματικῶς. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ νέου σου ψευδωνύμου. Πολὺ καλὰ τὰ δυὸ «τραγούδια». Περιμένω κι' ἄλλα, κι' ἄλλα...

Τριπολιτσοτάκι, ἔλαβα, ἀνανέωσα συνδρομή σου καὶ ψευδώνυμο, καὶ σοῦ ἔστειλα μιὰ δεσμίδα λυσόχαρτο. Τὸ γράμμα σου εἶναι παλιὸ — ἀπὸ 2 Μαρτίου — ἐλπίζω ὅμως νὰ εἶσαι τώρα ἐντελῶς καλὰ καὶ νὰ μοῦ γράψης. Γιὰ τὸ κομμάτι σου δὲν θυμοῦμαι — μὴν ἦταν πολὺ ἐκτενές; — ἀλλὰ εἴτε ἀπορίφθη, εἴτε θὰ δημοσιευθῆ, μπορεῖς τώρα νὰ μοῦ στείλης κι' ἄλλο.

Ἀληθινὰ ὡραῖο τὸ γράμμα σου, *Στραβόξυλο*, (καὶ καθὼς θὰ εἶδες, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἐνέκρινα) οὔτε βρῆκα στὶς τρεῖς σελίδες τὴν παραμικρὴ «ἀσυνταξία»! Μεγάλη γιὰ μὲ τὸ γράφης; Καθόλου! Πολλὲς ἄλλες φίλες εἶχα κι' ἔχω, στὴν ἡλικία σου καὶ μεγαλύτερες. Ὥστε, ἐμπρός! Λυποῦμαι ποὺ δὲν ἔχω νὰ σοῦ στείλω φυλλάδια, ἀπὸ τὸν τόμο τοῦ 41, γιατὶ κάηκαν στὴν καταστροφή. Μόνο λίγους τόμους χρυσόδετους ἔχω, ποὺ τοὺς δίνω σ' ὅσους παίρνουν ὅλη τὴ σειρά.

Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, συγχαρητήρια ποὺ «οἱ διαγωνισμοὶ πῆγαν θαυμάσια κι' ἔκαμες αἴσιως τὸ δύσκολο ταξίδι ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη τάξη»· Πολλοὺς χαιρετισμοὺς στὸν πατέρα σου, τὸν παλιό μου φίλο, ποὺ σοῦ μετέδωσε ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ εἶχε τότε γιὰ μένα. Ἔλαβα, λυσόχαρτο ἔστειλα κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

Ἡρωΐς Ἑλληνοπούλα, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα. Τὸ ἴδιο θᾶσουν καὶ σὺ ἀπὸ μένα, ἂν ἔφτανε μόνο ἡ θέλησή μου γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω· δυστυχῶς αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλὰ ἄλλα... Ἀδύνατο νἀπαντήσω ἐδῶ ὁ' ὅλες σου τὶς ἐρωτήσεις· ὅταν ἔλθης στὸ γραφεῖο μου, ρώτησε ὅ,τι θέλεις νὰ σοῦ ποῦν. Ὁ κ. Ε. θἄθελε κι' αὐτὸς νὰ σὲ γνωρίση κι' ἀφοῦ εἶσαι γειτόνισσα, μπορεῖς νὰ τὸν ἐπισκεφθῆς καμμιὰ μέρα, στὴν ὁδὸ Ἑπτανήσου 38 (οἰκία Βαλασάκη).

Πάλι καλά, *Σὲγ-Νίκ*, ποὺ δὲν ἔσχι-

σες κι' αὐτὸ τὸ γράμμα σὰν τὰ δυὸ πρῶτα! Σ' εὐχαριστοῦμε ὅλοι γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου, καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Ἀνανίας, ποὺ σὲ πληροφορεῖ: Τὴν ἱλαρὰ τὴν ἔβγαλε κάποτε κι' ἀπὸ τότε ἔχει... γενικὴ ἄνοσία. Τὴν «Κυριακή» δὲν τὴν κάνει, ὄχι ἀπὸ τεμπελιά, παρὰ γιατί, μὲ τὴ σημερινὴ στενότητα, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ διατεθῇ ἕνα δωδεκασέλιδο ἢ ἔστω δωδεκασέλιδο γι' αὐτήν.

Μικρὰ Λογοτέχνις, Γελαστὲ Λογοτέχνη, Ἄφοβο Μάτι καὶ Πολυτεχνίτη, θὰ σᾶς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως: διὰ συνδρομητὰς ἢ ἀδέλφια των, δρχ. 500. Δι' ἀγοραστὰς ἀποκτῶντας μὲ τὸ ψευδώνυμον δικαιώματα συνδρομητοῦ, δρχ. 1000.

Νέα Ψευδώνυμα: Ὀνειροπόλος Ἱππότης ἁ. (Ν. Α.) Ξανθὸς Ἱππότης, ἁ. (Μ. Α.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Δροσούλα κ., Θρυλική Ροδόπη κ. Μεγάλη κ., Βολιωτόπουλο ἁ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Σπῦρον Π. Καλατζῆν* (ἔστειλα τὸ 5—8· πολλοὺς χαιρετισμοὺς στὸν πατέρα σου, τὸν παλιό μου φίλο, κι' ἀπὸ μένα κι' ἀπὸ τὸν κ. Ξενόπουλο') *Δὸν Κιχώτην* (ναί, αὐτῷ σοῦ ἐνέκρινα· οἱ λύσεις δεκτές) τέως *Ἀρκτοῦρον* (γιὰ τὸ Β' τετράμηνον τοῦ 1945 δρ. 4.000, διὰ τὸ Α' ἑξάμηνον τοῦ 1946 δρ. 8.000, τὸ ὅλον δρ. 12.000 κι' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων) *Νεφέλην* κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 504ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῆ.

69. Δεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου ἀριθμητικό,
Τἄλλο μου ὄφασμα κοινό,
Τὸ τρίτο μου ξεφωνητό,
Καὶ τ' ὅλο μου εὐρωπαϊκὸ
Κράτος, μεγάλο, ἱστορικό.

Ἴκαρος

70. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγριφος

Λύτη μου, ἂν προσπαθήσῃς,
Μὲ δυὸ σύμφωνα μονάχα,
Κάποια ἀρχαία θ' ἀναστήσῃς
Ἄνασα—ἀλλὰ ποιὰ τάχα;

Γκάλιν

71. Στοιχειόγριφος

Τοῦ Πριάμου γιὸς τρανός·
Τὸ κεφάλι τοῦ ἀφαιρῶ,
Μὰ καὶ τὸν... ὀρθογραφῶ,
Κι' αἴφνης γίνεται Θεός.

Δὸν Κιχώτης

72. Τονόγριφος

Στὰ Βαλκάνια ἕνα κράτος
Μὰ μὲ τὸ παλιὸ ὄνομά του'
Τόνο τοῦ ἀνεβάζεις μόλις,
Κι' εὐθὺς γίνεται, ἐδῶ-κάτου
Στὴν Ἑλλάδα, μικρὴ πόλις.

Νικηφόρος

73. Ψαρονόκκαλον

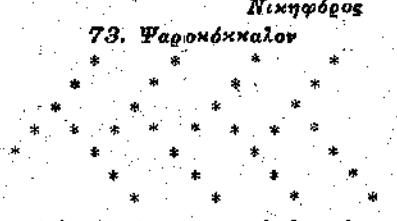

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγνώσκωνται ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειράν: στρατηγὸς Ἀθηναῖος, ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, μία τῶν Δωδεκανήσων, φυτὸν ἀρωματικόν, ὀπτικὸν ὄργανον, ἀρχαῖος βασιλεύς, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

Ἴκαρος

74. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7	=	Ὁμηρικὸς βασιλεύς
2 3 7	=	Αἰσθητήριον
3 4 7 5 6 7	=	Εὐώδες ἄνθος
4 3 5 4	=	Ὑγρὸν τοῦ σώματος
5 4 2 3 4	=	Μακαρία
6 2 4 5 4	=	Ὀπτασία
7 1 4 2 6 7	=	Ἰχθύς

Δὸν Κιχωτης

75. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

8, 9, 6, 2, 10, 10 + — — : × = 0

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ σειρὰ δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τ' ἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.

Νικηφόρος

76—80. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

αἷμα, κόπος, πόθος, βοή, νωπός.

Δὸν Κιχώτης

81. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος

* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἑ-
* * * κάστης τῶν κάτωθι λέξεων, τε-
* * * θέμενα κατὰ σειρὰν εἰς τὴν θέ-
* * * σιν τῶν ἐναντι ἀστερίσκων,
* * * ἀποτελοῦν Ἐπιγραφήν, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις: 1, Ἀρχαῖος βασιλεὺς κατάδικος τοῦ Ἅδου· 2, Τοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλὰ ὄχι καθηγητής· 4, Προϊὸν ὡρισμένων δένδρων· 5, Ἀρχ. χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Γκάλιν

82. Φωνηεντέλιπον

πγ - γ - μλλ - κ - βγκ - κρμνς

(Λαϊκὴ παροιμία)

Ἴκαρος

83. Γρῖφος

φτα
ὡς φτα αδ φτα N ἡ $\frac{\text{αλ}}{\text{οῦ}}$ ΤΚΝ
φτα φτα
φτα

κρέμα, Στάρ, ἴα.

Ἐξερευνητὴς τῶν Ἄστρων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 12—13 καὶ 14—15 τοῦ 1945.

138. Ἀνανὰς (ἄν, ἄν, ἀς).—139. Ἀθάμας ἀδάμας. — 140. Γέλων - γελῶν. —141. Δανία.

142. ΠΡΙΑΜΟΣ
ΤΑΝΑΓΡΑ
ΔΕΝΔΡΟΝ
ΠΑΡΑΛΟΣ
ΣΑΜΟΥΗΛ
ΣΑΛΑΜΙΣ
ΣΑΛΠΙΓΞ

143. ΚΑΛΛΙΟΠΗ (ἄλκη, Λίλλη, Ἰόπη, ὁπλή, πάλη, ἡλικία). —144. ΑΛ-ΑΡ-ΙΣ-ΟΙ (ΛΑΓΟς, ΑΡΣΙς).— 145. *Ἐν τούτῳ νίκα* (ἐν του τόνοι, κᾶ).

446. Χελιδὼν (χέλι, Δών). — 147. Χρῆμα - ρῆμα.—148. Σάρωμα - στρῶμα. — 149. Καλὸς - κάλος. — 150.

ΑΡΤΕΜΙΣ
ΣΠΑΝΕΛΑΣ
ΔΑΡΕΙΟΣ
ΠΕΡΣΕΥΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ
ΠΟΛΩΝΙΑ
ΜΑΡΣΥΑΣ

151. ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ (ὕαινα, Τόκιον, οἰκία, κινητόν, Ἰόνιον, νίκη, ἠτον).—152 - 156. Διὰ τοῦ Θ: *πόθος, πίθος, θυμός, βάθος, ἦθος.*—157. ΟΡΑΤΙΟΣ - ΜΟΡΑΒΙΑ (ΟΜηρος, ΡΟδανός, ΑΡΟτρον, ΤΑφΟς, ΙΒυκΟς, ΟΙστρΟς, ΣΑββατΟν).— 158. Καλοκαίρι μύρισε - ἥλιο μᾶς πλημμύρισε. — 159. *Ὁ σώζων ἑαυτὸν σωθήτω* (ο σ'ο, ζῶ ναὶ αφ, τὸν σ' οθ ἦτο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία ὑπερβαίνουσα τοὺς δεκαπέντε στίχους, καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον.—Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρχ. 500. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 30 δρχ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ, 50 δρχ. μὲ παχέα καὶ 80 δρχ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 200.

[Β — 36]

Ἀσχημόπαπο, εὐχαρίστως δέχομαι ἀλληλογραφία κι' ἂν θέλῃς κάνεις τὴν ἀρχή. *Ρὸζ Μπουμπουνάκι,* γιατὶ δὲν ἀπαντιᾶς; *Στεφάνι τῆς Λευτεριᾶς,* περιμένω, μὴ ντρέπεσαι.

Ἄφοβο Μάτι

[Β — 37]

Ἀγκάθι, τί γίνεσαι: Γιατὶ δὲν φαίνεσαι καθόλου στὴν κίνηση;
ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ

[Β — 38]

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ!! ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ!! Ἱδρύθη Σύλλογος, σκοποὺς ἔχων τὴν διάδοσιν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, διαφόρων εἰδῶν διαγωνισμοὺς κτλ. Τίτλος: «ΟΜΙΛΟΣ ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ ΝΕΩΝ».

Δέχεται μέλη καὶ ἀντιπροσώπους. Γιὰ ὁδηγίες γράψατε στὴν διεύθυνσιν, Νικ. Ἀρτινόν, Φιλ. Ἰωάννου 55 Βόλον.

Οἱ ἱδρυταὶ
ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ
ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

[Β — 39]

Προσοχή!

Θέλετε νὰ γίνετε ξεφτέρια-λύται αἰνιγμάτων; Προμηθευθῆτε τὸ «Ἐγχειρίδιον σταυρολέξων» μὲ τὸν πίνακα θεῶν, ἡρώων, στρατηγῶν, βασιλέων, ποιητῶν, φιλοσόφων, ζώων κτλ. καὶ ὁδηγίες διὰ σταυρόλεξα. Δρχ. 500. Διάπλασις Παίδων καὶ βιβλιοπ. Ἐλευθερουδάκη, Σιδέρη, Σαλιβέρου ἢ γράψατε Κ. Κουκκίδην, ὁδ. Κλεομένους 2, Ἀθῆναι.

[Β — 40]

ΜΠΟΥΜ! Ἡ 1η ἀτομικὴ βόμβα σκάει ξεσκεπάζοντας τοὺς: Βοσκοπούλα = Σοφ. Μιτσάνη, Μιμόζα = Πέπη Πετροπούλου, Ἐρικέτα = Ἐρικέτα Νταλμπαντιάν, Ξανθὴ Ἀμαζόνα = Ἀγγελ. Βαλατσοῦ, Ἀμερικανόπουλο = Γ. Καπάκος, Ταξιδιώτης = Ἀθ. Καπάκος καὶ Ἀντουανέττα = Ἀντων. Καπάκου. Σᾶς ἄρεσε;

Πανταχοῦ Παρών, Τσούχτρα, Κουτορνίθι. Σᾶς κηρύσσομε τὸν πόλεμο τῶν Π. Πνευμάτων καὶ τῶν ἀποκαλύψεων.

Τρελλὸ Ναυτάκι, συμμαχοῦμε;

Μίκης Ζέζας, Φαντάρος τοῦ 41

Τυπογραφεῖον Ἀδελφῶν ΡΟΔΗ, ὁδὸς Κεραμεικοῦ ἀρ. 42